

Sygn. akt VI Ka 32/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli(spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Klara Łukaszewska

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale przedstawiciela Urzędu Celnego w Legnicy Tomasza Szymanowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015r

sprawy J. S.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks i inne

z powodu apelacji wniesionej przez Urząd Celny w Legnicy

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 31 października 2014 r. sygn. akt II K 207/14

- I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. S. uznając apelację Urzędu Celnego w Legnicy za oczywiście bezzasadną,
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. S. kwotę 420,00 zł tytułem udziału obrońcy w postępowaniu odwoławczym,
- III. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 32/15

UZASADNIENIE

J. S. oskarżony został o to że:

pełniąc funkcję właściciela firmy (...) z siedzibą K. (...) ul. (...) i będąc z tego tytułu na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej firmy prowadził w lokalu o nazwie Sklep (...) w L. (...) - (...) L. ul. (...) w okresie od 5.05.2012 r. do 20.06.2012 r. gry na automacie V. (...) bez cech identyfikacyjnych oraz na automacie bez nazwy i bez cech identyfikacyjnych wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201 poz.1540)

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 31.10.2014 r. w sprawie II K 207/14 uniewinnił oskarżonego J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w Legnicy zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść (art.438 pkt.3 k.p.k.) polegający na niesłusznym przyjęciu że zgromadzony materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przygotowawczego nie dostarczył dowodów na to że oskarżony J. S.dopusił się popełnienia zarzucanego mu czynu podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

- obrazę przepisów prawa materialnego (art.438 pkt.1 k.p.k.) tj. art. 107 § 1 k.k.s. przez uznanie iż zarzucany czyn nie może być skutecznie przypisany oskarżonemu J. S.podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności wskazać należy na sprzeczność zarzutów sformułowanych w apelacji. Nie ulega wątpliwości mając na uwadze jednolite w tej kwestii stanowisko prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie (zob. m.in. wyrok SN z 21.06.1978 r. I KR 124/78 OSNPG 3/1979 poz. 51; wyrok SN z 2.08.1978 r. I KR 155/78 OSNKW 12/1979 poz. 233; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego, Komentarz Zakamycze 2003 str. 1130 – 1131) że zarzut obrazę prawa materialnego może być skutecznie postawiony tylko wtedy gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. W niniejszej sprawie ustalenia faktyczne są kwestionowane przez skarżącego, w związku z czym obydwie zarzuty w istocie traktować należy jako jeden zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść. Tak traktując treść apelacji wskazać należy co następuje.

Ponownie rozpoznając niniejszą sprawę po uchyleniu pierwszego wyroku Sądu Rejonowego przez Sąd Odwoławczy (VI Ka 579/13, k.343,k.346 -348 akt) Sąd I instancji uzupełnił materiał dowodowy w sposób wskazywany przez Sąd Okręgowy, w szczególności szczegółowo przesłuchał świadka B. P. w obecności oskarżonego, z ujawnieniem jej zeznań z postępowania przygotowawczego (k. 393 odwrot – k.394) i podjął próbę dodatkowego przesłuchania oskarżonego J. S. m.in. na okoliczność rodzajów działalności prowadzonych przez jego firmy (...) i (...). W tej ostatniej kwestii niemożliwym było dokonanie szczegółowych ustaleń jako że oskarżony odmówił w tym zakresie odpowiedzi na pytania (k.394) a oskarżyciel publiczny nie wykazał dalej idącej inicjatywy dowodowej.

Zważywszy na treść zeznań świadka B. P. prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji że wynajęcie części pomieszczenia sklepu w L. przy ul. (...) (w którym świadek ta pracowała) celem wstawienia tam dwóch automatów do gry wymienionych w zarzucie aktu oskarżenia zaproponowali dwaj nieustaleni mężczyźni w wieku ok.35 lat, którzy przybyli do sklepu. Po uzyskaniu przez świadka zgody na powyższe od właściciela sklepu podpisała ona umowę najmu podbijając ją „pieczętką sklepową”, jako najemca zaś umowę podpisał jeden z nieustalonych mężczyzn podrabiając podpis oskarżonego J. S.i przybijając pieczętkę z nazwą firmy oskarżonego (...) (k.23, k. 57 - 58, k. 393 - 394). Sąd Okręgowy nie znajduje dowolności w ocenie zeznań B. P. dokonanej przez Sąd I instancji (str.2 uzasadnienia, k. 400 odwrot akt). Wobec jednoznacznych i konsekwentnych zeznań świadka B. P. zbędne było powoływanie biegłego z zakresu pisma ręcznego dla ustalenia czy nazwisko „S. na umowie najmu napisał oskarżony. Zważywszy na powyższe niezrozumiałe jest twierdzenie skarżącego zawarte w uzasadnieniu apelacji że”...okoliczności zawarcia umowy na zlecenie oskarżonego (pod. S.O.) potwierdzają zeznania świadka B. P....”. Z żadnego fragmentu zeznań B. P. nie wynika związek prawnokarny pomiędzy osobą oskarżonego a podpisaniem umowy przez jednego z nieustalonych mężczyzn. Sam fakt podrobienia nazwiska oskarżonego nie oznacza przecież że oskarżony obejmował swoją świadomością zawarcie umowy czy też żeby podpisanie umowy zlecał.

Skarżący argumentuje dalej w uzasadnieniu apelacji że „trudno...uznać że przypadkowe osoby jeżdżą po terenie kraju zawierając umowy na pierwsze lepsze nazwisko i firmę , w tym przypadku z danymi oskarżonego...” oraz że „nie sposób dać wiarę iż oskarżony jako właściciel firmy (...) nie wiedział czy nie mógł wiedzieć jaki jest jej przedmiot działania, z jakiego rodzaju działalności przynosi ona dochody, tym bardziej ze urządzenia tego rodzaju jak automaty do gry mają określoną...wartość rynkową”. Dywagacjom tym nie można odmówić logiki, są one jednak niewystarczające dla skazania oskarżonego za umyślne przestępstwo z art.107 § 1 k.k.s. Do powyższego niezbędne były bezpośrednie, lub choćby pośrednie lecz stanowiące spójny ciąg dowody, których oskarżyciel publiczny nie dostarczył. Linia obrony oskarżonego sprowadzała się do zaprzeczania aby miał jakkolwiek związek z automatami do gry o których mowa w zarzucie aktu oskarżenia, nie są one jego własnością, nigdy nie był w L. w sklepie przy ul. (...), nie zna właściciela tego sklepu, nie zlecał podpisywania umowy dotyczącej tych automatów, podpis na umowie nie jest jego podpisem, pieczętka na umowie również nie należy do niego (wyjaśnienia k. 393 odwrot). Oskarżyciel publiczny nie przedstawił dowodów obalających tę linię obrony. Podkreślić należy że sporne automaty do gry nie miały oznaczeń firmy oskarżonego, w ogóle nie posiadały cech identyfikacyjnych a jeden nie miał nawet nazwy co jednoznacznie wynika z zarzutu aktu oskarżenia. Automaty te były w wyżej wymienionym sklepie niewiele ponad miesiąc do czasu zakwestionowania ich podczas kontroli przeprowadzonej przez Urząd Celny w L., przy czym z zeznań pracownika urzędu E. R. przeprowadzającego kontrolę nie wynika związek pomiędzy tymi automatami a osobą oskarżonego J. S.czy też jego firmą (k.46 – 47, k. 186). Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika natomiast, że Urząd Celny w L. kilkakrotnie zwracał się do J. S.o dostarczenie kompletów kluczy do przedmiotowych automatów do gry pod rygorem ich „siłowego otwarcia” (k.25 k.32), co pozostało bez reakcji oskarżonego i w konsekwencji skutkowało zgodą prokuratora na siłowe otwarcie urządzeń (k.80). Powyższe świadczy także na korzyść oskarżonego, zasady prawidłowego rozumowania wskazują bowiem, że będąc właścicielem automatów raczej starałby się on nie dopuścić do ich uszkodzenia związanego z otwarciem bez użycia kluczy.

Przeciwko oskarżonemu J. S. kilkakrotnie zapadały wcześniej wyroki skazujące za przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. (k. 112 – 113),sama ta okoliczność nie świadczy jednak o sprawstwie i winie w niniejszej sprawie. Jak już mowa była wyżej to przestępstwo karnoskarbowe można popełnić tylko umyślnie, wymaga więc ono wykazania co najmniej zamiaru ewentualnego, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. S.uznając apelację Urzędu celnego w Legnicy za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art.636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz J. S.kwotę 420 zł. tytułem udziału obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.